

Драча; оште и Гръцка та зема, Арбанаската и Срѣбска та; така и градовете околу Цариградъ; и съштии тоа градъ държаха Фръзи ти (Латини ти), нъ и тии бѣха подъ ръката ми, заштото нѣмаха другъ царь освѣнъ мене и ми плаштаха даване; така бѣше заповѣдалъ Богъ, заштото безъ него ништо не се върши. Нему слава въ вѣки, аминъ.“

Въ житие то на Св, Петка, което е писано отъ Търновскии патриархъ Невтимий, се спомѣнова за това нѣшто слѣдуаште то: „Благочестивий царь българскии Иванъ Асенъ, синъ на старий царь Асенъ, скочи юнашки, та призе всички Македониа, съ Срѣъ, съ Света-Гора и съ славнии Солунъ; съ тѣхъ заедно призе и Тесалиа, Тривала, Далмациа и Арбанаска та държава до Драча, въ които постави свѣтли и благочестиви митрополити и епископи, както свидѣтелствоватъ неговити свѣтли хрисовули (грамоти) въ славна та лавра на Света-Гора. И не биде доволенъ само съ това, нъ юнашки покори и облада всичко до Цариградъ; дору и самата столица повоюва и покори колкото Фръзи имаше тамъ и ги направи поданници.“

Въ 1234 год. закрильникъ тъ на Балдуина Иванъ Бриенъ подбудилъ латини ти да се отрекатъ отъ Асена и да му не даватъ даване. А въ това врѣме Иванъ Ватасъ, гръцкии царь отъ Никейско то царство, ималъ бой съ латини ти, та се помолилъ на Асена да се спринателетъ и да му помогне; царь Асенъ склонилъ на радо срѣдце. И така, два та царя се наговорили да испѣдетъ латини ти отъ Цариградъ. Освѣнъ това, царь Асенъ сгодилъ дъштериа си Елена за Ватасовий синъ Тодора, та се сродили. Слѣдъ малко Ватасъ прѣминалъ съ войска отъ Азиа, та призелъ Галиполъ, дѣто дошълъ и Цариградскии патриархъ; тамъ слѣзълъ и царь Асенъ съ царица Анна, съ царкиня Елена и съ търновскии патриархъ, та направили свадба та на Тодора и Елена, които се вѣнчали и отъ двата патриарха. Тамъ българскии патриархъ *Иоакимъ* се припозналъ и потвърдилъ съ грамоти отъ царскии свѣтъ и отъ вселенскии патриархъ Германъ и му се далъ равенъ патриаршескии стѣпень. Той се припозналъ и отъ патриарси ти, Юрусалимскии, Антиохийскии и Александрийскии, които направили това съ писма въ съшто то врѣме.

Въ единъ старъ ръкописъ има записано за това нѣшто така: „Гръцкии царь съ патриархъ тъ си, (като пршали писма и отъ други ти патриарси за припознаване то на българскии па-